

DOSAR

NEOFICIAL

Despre încrederea pierdută în cei de la care o așteaptă

Citind mărturiile din „Dosar neoficial”, îmi amintesc reacțiile mai multor profesioniști la cazurile de abuz sexual asupra copiilor, care se reduc, de obicei, la „Nu am observat nimic special”, „Nu mi-a spus copilul”, „Nu am bănuț că se poate întâmpla așa ceva în așa familie bună”, „Copiii nu vor să-și deschidă sufletul”, „Nu pot să pătrund în intimitatea familiei”, „Unde sunt părinții? De ce doar noi trebuie să intervenim de fiecare dată?”, „Ne este frică de abuzator, oricum nu se face nimic, dacă sesizăm cazul” etc. Cel mai neprofesionist răspuns pe care l-am auzit recent din gura unui psiholog, care a discutat cu un copil de 8 ani, victimă a abuzurilor sexuale din partea unor colegi mai mari, a fost: „Copilul este bine, nu e afectat!” Toate aceste scuze din partea unor specialiști cu atribuții legale în protecția copilului scot la iveală mai multe probleme, inclusiv lipsa de pregătire în recunoașterea semnelor elementare ale abuzului față de copil, refuzul conștient de a-și îndeplini obligațiile (lucru care încă nu se pedepsește), lipsa de atitudine umană pentru că „nu este al meu” și, prin urmare, nu mă afectează.

Copilul niciodată nu va înțelege și nu va ierta comportamentele adulților descrise mai sus. El este mai mult decât sigur că menirea unui specialist este să-l protejeze de oricine, care intenționează sau i-a provocat durere fizică, psihologică.

„Dosarele” celor 6 adolescenți, victime ale abuzului sexual, scot în prim plan așteptările lor de la profesioniștii adevărați. Sunt lucruri atât de firești și care sunt la îndemână fiecărui om.

- Să încurajeze părinții lor să discute cu ei încă din primii ani de viață despre emoții plăcute și neplăcute, despre corpul lor, despre cine are voie și în ce situații să-l atingă, secrete bune și secrete rele, cui se pot adresa după ajutor atunci când nu se simt bine, despre reguli de siguranță etc.
- Să fie observați, văzuți și întrebați discret cum se simt de îndată ce încep mici neînțelegeri/probleme în familie, cu semenii sau cu alți adulți.

- Să primească afecțiune necondiționat, de fiecare dată când au această nevoie, printr-un zâmbet cald, o vorbă blândă, o apropiere încurajatoare.
- Să fie înțelese emoțiile neplăcute prin care trec și să reducă la minim persoanele, procedurile și situațiile când ar trebui, iar și iar, să retrăiască stările dureroase.
- Să aibă încredere în destăinuirile lor, să-i asigure că nu sunt vinovați de ceea ce li se întâmplă și să țină cont de opinia lor.
- Să fie protejați în locuri și de specialiști care valorizează și respectă necondiționat demnitatea fiecărui copil!
- Să comunice cu alți colegi profesioniști pentru a nu suprapune acțiunile întreprinse și pentru a lua decizii prompte, care ar contribui la îmbunătățirea bunăstării emoționale, securității și a relațiilor cu cei din jur.

Finalizez această notă cu o reacție de răsunet la un caz de abuz sexual. Bunei unui copil, fiind profesori, au snopit în bătai alți semenii, după ce au aflat că aceștia au încercat să facă ceva urât cu nepotul lor în veceul școlii. Răspunsul directorului a fost: bunei astfel și-au protejat nepotul! Dacă luăm atitudine doar atunci când persoanele apropiate nouă sunt în suferință, de unde avem siguranța că le vom fi mereu alături și le vom putea proteja de abuzuri? Oare nu este mai sănătos să observăm fiecare copil și să acționăm imediat, încă de la primele suspiciuni, ca să fim siguri că și cei dragi nouă sunt în vizorul unor specialiști responsabili?

Numai așa copiii vor înțelege că sunt protejați în preajma unor adulți, vor spune încrezător „Nu!” în toate situațiile și oricui atunci când vor simți disconfort, vinovăție, jenă, rușine. Numai atunci se vor adresa pentru ajutor unor specialiști care vor deveni pentru ei și persoane de încredere. Or, de aceasta duc lipsă adolescenții din „Dosar neoficial”, precum și mulți alți copii - de persoane de încredere!

Iosif Moldovanu,
Consultant în drepturile copilului, CIDDC

DOSAR 01

Nume/ Prenume: A. A.

Anul nașterii: 2000

Locul nașterii: o localitate din Republica Moldova

IDNP: 0000000000111

Venit lunar: vînd nuci și flori în stradă

Statut social: copil al unei mame singure

Rude în viață: mama și bunica

Patologii familiale: mama suferă de boală psihică, își neglijează copilul

Concluzii: A. A. are comportament deviant, fuge de la școală. Stă la evidența poliției. Are o relație defectuoasă cu mama. Mama neangajată în câmpul muncii. Familia nu are bani, trăiesc din pensia bunicii.

De când mă țin minte, viața mea era... nu prea. Eu trăiam cu mama, bunica și bunelul, mătușa și soțul ei.

Îmi aduc aminte de cel mai fericit moment în viața mea, când bunelul uneori mă lua cu el cu mașina, era șofer pe *tir*. Îmi arăta împrejurimile.

Viața mea s-a schimbat când aveam 10 ani. Cu mama parcă ceva s-a întâmplat, la ea brusc apăruse probleme cu capul. Vedeam niște schimbări la ea, dar nu înțelegeam ce e asta. A început să se comporte altfel. Vorbea ceva absurd. Îmi devenise foarte greu.

În acea perioadă mergeam la școală, viața mea era obișnuită. Veneam acasă, îmi făceam temele, ieșeam la plimbare cu prietenii. La școală nu mi se întâmpla nimic rău.

Când eram mic visam să fiu ca unchiul meu. El era înalt, nu știu..., dar visam să fiu înalt ca el, să lucrez cu mașinile. Când mama a încetat să lucreze, eu am încercat să fac bani cum puteam. Strângeam cu prietenii flori și nuci și le vindeam în stradă.

În clasa a 5-a, când aveam 11 sau 12 ani, am început să nu merg la școală. Profesorii se supărau pe mine, mă convingeau să termin școala. Unii din ei știau că eu am probleme acasă. Ei încercau să mă ajute. Eu nu plăteam la școală pentru mâncare ca alți copii. Dar îmi era foame. În august, înainte de a se începe școala, îmi dădeau manuale. Așa, cu ajutor, absolveam clasa în fiecare an.

Dar nimeni din profesori nu a încercat să discute cu mine sincer despre problemele de acasă. Cred că aveam nevoie să vorbesc atunci cu vreun matur. Vroiam să-i spun cuiva de problemele mele, să mă asculte. Bunica era singura care încerca să mă ajute cum putea. Dar bunica nu avea bani ca să mă îmbrace. Se întâmpla să merg la școală flămând.

La 12 sau 13 ani am întâlnit pe un băiat din curtea vecină. Nu pot să spun că era prietenul meu. Îl cunoșteam de la grădiniță, unde lucra mama lui. El uneori venea la ea. Uneori împreună cu el vindeam nuci. Dar nu tot timpul. Pentru mine el era un bun cunoscut, nu chiar prieten. O perioadă nu ne-am văzut. Dar peste ceva timp l-am întâlnit din nou și el mi-a propus... El a spus că este o persoană din altă țară, care caută băieți tineri. M-a întrebat dacă îmi place fotbalul. Eu i-am spus că uneori joc fotbal. Atunci el mi-a zis că îmi poate face cunoștință cu străinul. Eu am căzut de acord. În final am înțeles că asta a fost o minciună.

Când am făcut cunoștință cu străinul, s-a prezentat ca persoană care are ceva cu fotbalul. **La început era totul normal**, ca de obicei. Pe urmă el mi-a spus că vrea să prietenească cu mine. Eu am căzut de acord.

Peste ceva timp am înțeles în ce constă prietenia - la acel moment aveam vreo 13 ani.

Despre această cunoștință cu străinul i-am spus mamei și bunicii. Ele au reacționat fără încredere. Atunci eu am hotărât să-i fac mamei cunoștință cu el. Mama mea nu vorbește româna, dar sora mamei știe puțină engleză și atunci am chemat-o să discute cu străinul. Odată ne-am plimbat cu mătușa și cu străinul, după asta ea mi-a spus că nu are încredere în el. Ai mei de acasă mi-au spus să nu prietenesc cu el, dar nu i-am ascultat. **Aveam nevoie de bani, iar străinul mi-i dădea.**

După asta s-a întâmplat ceva... nu vreau să vorbesc despre asta. Peste câțiva timp m-a găsit poliția și procuratura. M-am speriat tare. Mă simțeam pierdut. Nu m-am așteptat că voi nimeri în așa situație.

Eu de-odată am înțeles ca străinul nu se poartă corect cu mine. Nu îmi era ușor. Nu vroiam să spun nimănui nimic. Nu-mi era plăcut. **Îmi era rușine și frică.** Mă simțeam vinovat.

Am vorbit cu polițistul și i-am spus ce mi s-a întâmplat. Nu știam ce îmi trebuia atunci. Nu înțelegeam cine sau dacă mă poate ajuta. Acum îmi dau seama de asta. Nu vroiam să mai vorbesc cu cineva de la poliție. Nu vroiam să mă ducă prin diferite cabinete, îmi era rușine și frică. Vroiam să dispar de acolo. **Simțeam că am nevoie de altceva. Vroiam cineva să mă liniștească.** Nu știam cine îmi poate da asta. Mie îmi era indiferent dacă poliția va descoperi ce s-a întâmplat. Dacă va fi pedepsit cineva sau nu. Mă încurcasem în gândurile mele și în ceea ce vreau. Mă simțeam vinovat, fiindcă singur am mers la asta. Nu-mi puteam explica de ce am făcut dacă știam ce-i asta. Mă simțeam vinovat, de ceea ce s-a întâmplat cu mine și nu pentru că îl va închide poliția pe acel străin. **Adică, în ceea ce s-a întâmplat mă învinuiam doar pe mine.**

Nu am spus nimănui că simt vina. Putea fi bunica mea, dar nu am vrut să povestesc nimănui nimic. Era greu de trecut prin aceasta, pentru mine era ceva... Dacă atunci, când l-am văzut, refuzam și spuneam NU...

Și dacă îi spuneam că nu mă ocup cu așa ceva și nu mă vedeam cu el niciodată, cred că nimic din astea nu se întâmpla. Dar... nu știu, nu înțeleg cum m-a luat el.

Doar psihologul m-a întrebat ce simt în realitate. La început nu am simțit că mă pot destăinui. Nu eram gata. Când a mers procesul de judecată mi-a fost greu, dar m-au ajutat bunica și psihologul. **Nu țin minte ziua când am mers în judecată. Adică țin minte că a fost așa o zi, dar detalii nu-mi aduc aminte.**

Când venisem la judecată aveam 13 sau 14 ani. Știam de ce am venit, dar îmi era greu să le spun ce mi s-a întâmplat. Cel mai greu a fost să le spun oamenilor necunoscuți ce mi s-a întâmplat. Simțeam că nu vreau ca cineva din acești oameni să știe prin ce am trecut. **Acești oameni îmi erau străini. Dat toți se uitau la mine și așteptau să le povestesc.** Tot veneau cu întrebări. **Când străinul a primit pedeapsa și trebuia să facă pușcărie, eu nu m-am simțit liber. Nu știu de ce, dar nu aveam nici o bucurie sau ușurare.** Nu m-am gândit niciodată că judecătorii mă pot ajuta cu ceva.

Atunci eu îmi doream să uit de tot ce mi s-a întâmplat. Să scap, să nu mă gândesc. Să mă strădui să trăiesc mai departe și să arunc din cap gândurile. Vreau să spun că atunci când mă chemau permanent la judecată, mă chinuiau gânduri multe. Mă simțeam vinovat.

Acum am 17 ani. Dacă mă uit în urmă, nu aș comunica niciodată cu acel băiat din curtea vecină, niciodată. Nu aș avea încredere în el. **Acum eu nu am nici un vis și nici o dorință,** nu vreau nimic. Nu aș spune că mi-a luat cineva dorința sau visul, dar vreau să trăiesc liniștit.

Visul de a deveni ca unchiul meu se uită. Acela era un vis de copilărie. Acum **vreau să trăiesc o viață fericită. Și liniștită.** Viață liniștită înseamnă o soție bună, copii, serviciu, casă. **Nu știu cum arată o familie bună, nu am avut-o.** Cred că o familie bună e când mama lucrează și te ajută să faci lecțiile. Și este și tata.

DOSAR 02

Nume/ Prenume: B.B.

Anul nașterii: 2000

Locul nașterii: un sat
din Republica Moldova

IDNP: 0000000000222

Venit lunar: tata vitreg
lucrează ocazional

Statut social: mama decedată,
locuiește cu tatăl vitreg

Rude în viață: tată vitreg,
mătușă

Patologii familiale: Mama a decedat când copilul avea 9 ani. Copilul are tendințe suicidale, fugă de acasă și de la centrele de plasament. Tata vitreg face abuz de alcool, este violent cu copiii și își neglijează obligațiile părintești.

Concluzii: B.B. are un comportament deviant, duce un mod de viață amoral. Veniturile familiei constau din munca ocazională a tatălui. Copilul nu are viza de reședință în circumscripția primăriei comunei.

Am 15 ani. **Îmi aduc aminte bine de viața mea de la vârsta de 9 ani. Atunci mama și tata beau, iar eu aveam grijă de casă** - făceam curat, spălam vesela, făceam mâncare. Cum puteam, ca un copil. Părinții mă trimiteau după rachiu, dacă nu vroiam, mă băteau. **Apoi mama a murit.** Avea 33 de ani. **Am rămas cu tatăl vitreg. Ne certam. El m-a dat la centru, fără să discute cu mine sau să mă întrebe dacă doresc sau nu.**

La centru, cu mine s-au purtat normal. De acolo am fugit de două ori - am ajutat-o pe o fată să ajungă la mama ei, să o vadă. După a doua oară, m-au dat însă la alt centru, din alt raion. De aici am început să fug mai des. **Aici bat copiii. Și pe mine m-au bătut. Am vrut să mă duc la poliție să le povestesc, dar nu mi-au dat voie.** Mă băteau, deoarece eu le spuneam totul în față. **Femeile care lucrau acolo le iubeau numai pe fetele mai mari.** Lor le dădeau voie să facă orice, iar nouă nimic. **Dar eu cred că toți copiii sunt la fel.** Copilul trebuie să simtă că este respectat, nu neapărat iubit, dar respectat. Acolo însă cineva era iubit mai mult, iar ceilalți - faceți ce vreți.

Ultima dată când am fugit, m-a găsit poliția. Ei s-au purtat cu mine drăguț și m-au adus înapoi. La centru iarăși m-au bătut. Pentru că am fugit. Pe urmă am făcut cunoștință cu o doamnă asistentă socială de la Centru. Ea m-a dus la o familie. Atunci mi-am dat cuvântul meu de onoare domnului director de la asistența socială că nu mai fug și că voi fi cuminte, că voi merge la școală în fiecare zi, că nu voi face probleme.

Eu am fost violată o singură dată. Asta s-a întâmplat în vara lui 2015. Aveam 14 ani, am fost într-un sat, la o prietenă, care îmi vine ca rudă. Acolo toți băieții s-au îmbătat - erau băieți care aveau mai mult de 21 de ani. Unul dintre ei, care avea aproape 30 de ani, m-a dus într-o cameră. M-a violat. **Eram într-așa un șoc că am vrut să-mi tai venele.** Am vrut să povestesc despre asta cuiva, dar nu puteam să-mi adun gândurile. Nu aveam cui să spun. Pentru că nu am încredere în nimeni. La Centru nimeni nu a aflat ce mi s-a întâmplat. Deoarece am învățat să mă controlez. Să îmi ascund emoțiile.

Despre faptul că am fost violată nu am povestit poliției. Sectoristul din sat m-a întrebat, dar eu am negat, pentru că nu am încredere în el, deoarece chiar dacă eu i-aș spune, el nu i-ar face nimic omului care m-a violat. Știu că anume așa stau lucrurile. Iată o fată a fost violată de un cunoscut, ea a depus plângere, dar nimic nu s-a

întâmplat, deoarece omul care a făcut asta era dintr-un sat cu sectoristul.

Nu trebuie oamenii să le știe chiar pe toate. În zilele noastre nu poți avea încredere în nimeni. Așa m-am învățat eu. Multă lume m-a mințit. Chiar și prietenii, și pedagogii. De exemplu, îmi spuneau: „Fii bună, fă asta”. Dacă aveau nevoie de ajutor, veneau la mine. Însă când eu aveam nevoie de ajutor, nimeni nu mă ajuta. **Când mă certam cu tata și el mă bătea și mă fugărea de acasă, eu rugam învățătorii să meargă la primărie să spună ce se întâmplă la noi acasă. Dar nimeni nu vroia, nimeni nu mă credea. Eu trebuia să mă întorc acasă și bătăile continuau.**

Și polițistul, și asistentul social știau că tata consumă alcool, dar nu au fost nicio dată la noi acasă să vadă ce se întâmplă. Iată, de exemplu, acum pe mine m-a luat mătușa, stau la ea. Acasă tata bea, o bate pe sora mea, nu-mi dă voie să mă văd cu ea. Sora mă roagă să o iau cu mine, dar cum să o iau? El o bate chiar și pentru faptul că ea m-a văzut. **Și nimeni nu-i face nimic pentru asta.** Ba încă mă sună și mă înjură.

Mie nu-mi plac polițiștii. Când am fugit altă dată de la centru, ei nici nu m-au întrebat ce s-a întâmplat, dar m-au bătut deodată.

Ei m-au bătut peste față, peste corp. Ei sunt toți corupți.

S-a întâmplat ca bărbații să încerce să aibă relații sexuale cu mine, prin diferite minciuni. Dar eu nu am povestit la nimeni. **Vreau să cresc și să le demonstrez că eu nu sunt așa cum cred ei.** Că „nu îl ascult pe tata, că am ajuns ca mama”... Mama bea mult, tot satul așa spune. Sectoristul spune că eu umblu și mă distrez. Cum voi demonstra asta? Voi deveni avocat. Îmi voi cumpăra mașină și voi merge în sat. Acum îmi este rușine să umblu prin sat, pentru că sunt considerată o fată care se distrează.

Dacă aș putea schimba ceva în viața mea, eu aș schimba un moment, când mama era vie. În ziua ceea m-am dus la tata, că dacă nu m-aș fi dus, poate ea rămânea în viață. Mama și tatăl meu vitreg locuiau în sate diferite. Eu în seara ceea m-am dus cu sora mea în satul vecin, la tatăl meu vitreg, să ne vizităm fratele. Mama a rămas singură. Și când m-am întors a doua zi, mama era deja moartă. Cineva a spânzurat-o...

Mi-i dor de mama. Dacă era vie, nu aș fi stat prin aceste centre. Aș fi rămas cu ea.

Dar viața continuă. **Viața este o luptă.** Dacă nu tu pe ei, atunci ei pe tine. Pe nimeni nu poți să crezi. Eu sunt o luptătoare. Întotdeauna am știut să mă apăr. Am această putere de la mama. Oricum trebuie să lupți, să obții ceva. **Eu lupt ca să supraviețuiesc.**

Ce înseamnă pentru mine a supraviețui? Ca să supraviețuiești, trebuie să devii om. Trebuie să fii om. Să fii om înseamnă să fii om normal, nu cum e lumea acum. Când ai nevoie de ajutor, toți îți întorc spatele, însă când îți merge bine, atunci ai totul - și prieteni, și de toate. Familie, de toate...

DOSAR 03

Nume/ Prenume: C.C.

Anul nașterii: 2000

Locul nașterii: o localitate din Republica Moldova

IDNP: 0000000000333

Venit lunar: pensia bunelului

Statut social: comportament deviant, fugară

Rude în viață: mama și bunelul

Patologii familiale: Nu s-au depistat

Concluzii: C.C. are comportament deviant, fuge de acasă, este implicată în prostituție. Mama nu are un loc de muncă stabil, lucrează ocazional, pleacă peste hotarele comunei spre a câștiga bani pentru a întreține familia.

Țin minte, când eram mai mică, mama lucra, bunica primea pensie, bunelul lucra. Cel mai frumos moment din viața a fost când m-am dus la tabără. Acolo era vesel. Când trebuia să vin acasă, de-amu nu vroiam, plângeam. Aveam vreo 12-13 ani. Pur și simplu acolo era altfel - te trezeai dimineața, mâncai, după asta te jucai, multe concursuri, inventam diferite lucruri cu copii. Și mi-o plăcut acolo. Mama suna, trebuia să vin acasă, da eu am mai stat trei zile acolo.

...La centru ne-au dus cu mama. Pentru că n-am avut unde trăi, mama s-o certat cu bunelu'... De când a decedat bunica, de atunci ne sfădeam tot timpul cu bunelu'. Atunci ne-o adus la centru și de atunci am început a fugi... Pentru că acolo nu ne dădea voie să ieșim deloc, acolo dacă veneai, trebuia numai să înveți, să faci curat, mâncare, să faci numai ceea ce ei spun, iar eu vroiam și să mă joc, să ies cu fetele... Am început să fug. Mă duceam cu prietenii, cu prietenele din centru raional. Prin oraș, așa. Pe urmă pe la discotecă... Vroiam și eu să mă distrez... sau ceva de genul ista. Da acolo la centru nu se dădea voie să ieși seara. Dar seara vroiam să ies să ne plimbăm prin parc, să vorbim de-ale noastre fetești...

Înapoi la centru câteodată veneam eu singură, câteodată venea poliția și mă găsea... Polițiștii strigau și îmi ziceau că mă cată de la centru, că mama retrăiește... La centru era psiholog, câteodată vorbea cu mine, parcă încerca să înțeleagă... Da eu, pur și simplu... când am venit la centru am spus că vreau să ies, să mă plimb și eu...

Măcar de la ora opt până la ora nouă. Și ei întrebau da pentru ce te duci, da pentru ce-ți trebuie, una alta. Spuneau că trebuie să-mi cer voie... Și când îmi cerem voie, nu-mi dădeu voie... Și de-atâta mă duceam fără voie. Spunem că ies pân' afară și... fugeam. Când mă aduceau înapoi mama striga la mine, îmi spunea că s-a săturat de probleme de aeste... De-amu când ai să fii la tine acasă de-amu...

Când toți strigau la mine mă simțeam vinovată. Și vroiam și mai tare să fug. Pentru că acolo se dădea pedeapsă. La alții care tot fugeau de acolo câteodată, ap' lor nu le dăde să spele podelele sau în veceu. Da eu când fugeam, întotdeauna îmi dăde câte vreo 3-4 săptămâni la rând să fac, să spăl podelele, să... Mă sfădem cu mama și-i spuneam că voi pe mine niciodată nu mă înțelegeți, că... întotdeauna strigați la mine...

Cu C. eu m-am întâlnit când aveam 16 ani. Tot la o prietenă de-a mea, sora lui M., care se întâlnea cu dînsu. M. mai are o soră V. și eu mă împăcam foarte bine cu dînsa. Și veneam la dînsa, ne mai duceam prin oraș. Ea îmi mai făcea unghiile. Odată când mi-o făcut unghiile, acolo ne-am întâlnit cu C. Avea vreo 40 și ceva de ani. Mătincă 41 sau 42, nu știu. Toate o ieșit afară, s-o dus... V. s-o dus în partea ceea, că ei au 2 case, da M. s-o dus la magazin să-i ieie țigări lui C. **Și atunci el o prins momentu' că eu eram singură și o început să vorbească cu mine. O spus că dacă vreau să lucrez,** adică să stau cu fetele lui. Ele lucrează, femeii-sa tot lucrează... Numai că să nu știe M. ...

Și eu m-am gîndit că poate da, pentru că știu că ni-i greu în familie și îmi trebui amuș o pereche de încălțăminte, o haină totuși. Și eu am zis că da. N-am întreat ce anume, da m-am gîndit că ceva de lucru prin casă. Da ce pot să facă fetele? Și taman în ziua ceea eu eram certată cu mama și m-am dus la dînsul acolo și el m-o încuiat într-o cameră. Eu am început a plînge și el o venit și mi-o arătat, adică mi-o făcut cunoștință cu fetele de acolo și mi-o spus că, iată, tu de azi de-amu ai să lucrezi ca... *prostitutcă*... Și eu i-am spus: „Cum, tu ai spus să vin să stau cu fetele tale”. Da acolo erau și fetele lui, și femeii-sa. Și eu când am văzut fetele ceea, când am intrat în casă, n-am știut că o să fac așa ceva. **Și după asta... m-o pălit...**

Și de-amu seara m-o trimis cu o fată la un zacaz. Adică la un client. Eu n-am mai spus nică pentru că el înainte de asta a început a striga și a zis că dacă n-am să mă duc să lucrez, o să mă bată. Și m-am dus cu N. La 2 clienți. Eu n-am vrut să fac nică, și acolo s-o sfădit, i-o luat banii înapoi. N. l-o sunat pe C. că adică nu s-o primit, că n-o vrut, că adică o vrut mai mult, nu știu ce acolo. Și i-o spus că i-o luat jumătate de bani. Și C. o început a țipa: „Nu mă-ntereșează, să aduceți atîția cât trebu'...” Și după aiasta am mai stat acolo cât am mai stat, tot mă ducem la clienți, dar nu pre mă ducem. Adică mă luau, dar nu făceam tot ce trebuie.

Așa o fost o lună și două săptămâni. C. **mă bătea pentru că nu vroiam să lucrez. Nu puteam suna că a nu aveam nici un telefon.** Când ieșeam eram cu o fată, și aceea era cu C. Și nu puteam nicicum să iau un telefon sau sa sun la cineva. Am fugit de două ori da C. nu știu cum ne găsea. Ne aducea tot în apartament. Și iar mă lovea...

Mama o întreat-o pe M. dacă eu nu-s acolo și ea a zis că nu-s la dînsa. Și mama i-o zis că a dat la poliție că eu de-amu de o lună nu-s acasă. Și M. când o auzit de asta, l-o sunat pe C. Și nu știu cum o fost, da M. m-o luat afară m-o adus la poliție. Acolo am așteptat *olecutică* pentru că nu era doamna polițistă de sector. După asta am scris unde am fost. Eu i-am spus ca am fost la o fată. **Nu i-am spus că am fost la C., pentru că el a spus că dacă spun cuiva ceva, el o să vină și o să-mi omoare toată familia. Mi-o fost frică.**

După asta C. mă mai suna și mă mai speria. Îmi spunea că eu îi sunt datoare cu mulți bani, cu mii de euro și să vin să lucrez ori să-i găsec o fată. Da dacă nu-i găsec nici o fată și dacă nu o să vin sa lucrez nici eu, o să-mi omoare familia. Când mă duceam cu fetele în oraș, el mă găsea și spunea tot așa. Da eu i-am spus că eu nu pot și nu vreau să lucrez și plîngem. Eram la discotecă cu fetele și ele nu știau de ce plîngem.

Apoi o venit la mine doi polițiști și m-o întreat despre C. Eu ca atare n-am vrut să zic din prima dată. Mă temem să le zic. C. m-o speriat și mă temem să spun. Eu nu ști-am că el îi închis de-amu. Mai pe urmă, am fost pân' la magazin cu mama și mama o zis să spun că dacă într-adevăr asta o fost și dacă îi drept... **Și eu am început a plînge și am povestit tot lui' mama. Cum mă amenința el și că am fost... Și după aiasta am spus și la polițiști. La primărie. Aici polițiștii n-o strigat, da' asistentul social n-o spus nimic.**

După asta nu a mai fost nici poliția, nici psihologul, nici asistentul social. Nu, nu ne-o întreat nimeni poate am nevoie de ceva. Nu știu nici ce decizie s-o luat, nici la judecătă n-am fost chemată. Cu poliția nu am avut întotdeauna probleme. Mai strigau așa la mine câteodată, da strigau că eu într-adevăr eram vinovată... Pentru că mama plînge...

Poate dacă nu mă duceam la C., nu acceptam să lucrez. Poate n-avem să mă duc încolo la lucru dacă n-ave să mă cheme sora lui' M. și poate n-avem atuncea să fac cunoștință cu C.... Ea nu-i de vină cu nimic. Pur și simplu, eu m-am dus la dînsa ca să-mi fac unghiile și taman atuncea era și el și eu. Poate dacă eram să fiu în partea cealaltă, că are două case, n-avem să fac cunoștință cu dînsu'.

Am avut o viață gre' pentru că... în familia noastră a fost foarte greu. Tare greu ne-a fost și de-atîta...

DOSAR 04

Nume/ Prenume: D.D.

Anul nașterii: 2000

Locul nașterii: un sat
din Republica Moldova

IDNP: 0000000000444

Venit lunar: face bani
în prostituție

Statut social: comportament
deviant, fugară de acasă

Rude în viață:
tata, sora mai mică

Patologii familiale:
După moarte mamei, tata face
abuz de alcool, își neglijează
obligațiile părintești.

Concluzii: D.D. are comportament amoral, fuge de acasă, pleacă peste hotarele comunei pentru a face bani, se prostituează.

Eu mă țin minte de când a murit mama. De la 12 - 13 ani. Trăiam normal, ca și orice familie. Mama, tata, sora mai mică. Mama cu tata se înțelegeau, deși era și ceară, ca la toată lumea. Mama ne iubea. Era bună. Ca mama.

După moartea mamei, eu m-am schimbat. Tata a început să bea. **Eu am lăsat școala. Eram în clasa 7-a, aveam 13 ani. Tata nu mă întreținea. N-aveam cu ce să mă duc la școală. N-aveam cu ce să mă îmbrac.** Peste tot trebuiau bani. Nu vroiam să râdă toți de mine. Profesorii m-au căutat un timp, iar eu le repetam că nu vreau să mai învăț. **Ajutorul pe care l-au trimis acasă, tata l-a ascuns de noi. L-a băut.**

Am plecat la Chișinău. Singură, fără sora mea. Am decis brusc, cu ochii închiși. Nu mai vroiam să știu cu tata, el bea în fiecare zi și nu-mi plăcea așta. Ne bătea, venea cu alte femei. **În oraș nu știu am pe nimeni, nu am venit la nimeni. Am ajuns și m-am apucat cu încetul să-mi fac viața. Aveam 14 ani.**

Am găsit un taxi. Am urcat, l-am rugat pe taximetrist să mă ducă undeva. Aveam niște bani la mine, puteam să-l plătesc. El m-a întrebat ceva, eu i-am răspuns. Așa am făcut cunoștință. Pe urmă mi-a zis că așa putea să lucrez. În prostituție. Îmi găsea clienți. Mergeam în hoteluri cu ei.

Primul client m-a învățat tot ce trebuie să fac. **Eu nu mai eram virgină. Am fost violată.** Mama murise deja. Am fost la o prietenă acasă, în alt sat. Era unul T. S-a îmbătat și a început să tragă de mine. I-am zis să mă lase în pace. Aunci m-a băut. Până acum am un semn la buză. **Am stat și în spital. Acel T. mi-a rupt o mână. Medicii mă făceau în tot felul. Îmi spuneau curvă.** Tata le-a spus că eu umblu, căut cu *momârlica* umblu cu *coada pe sus*. **M-am dus după asta la poliție. Dar n-au făcut nimic.** Așa e țara la noi, nimeni nu face nimic... La poliție am scris plângere. L-au chemat pe tata, dar nu mai țin minte cum a reacționat. De atunci nu m-au mai chemat.

Am simțit că trebuie să-i las pe toți, că singurică e mai bine.

Primul client nu știa câți ani aveam. Nu spuneam la nimeni. Taximetristul îmi găsea mulți clienți. Mulți vroiau. Apoi am început să lucrez singură. Am lucrat și pentru o *suteniorșă* (proxenetă - n.n.). Încetul cu încetul am început să fac cunoștință cu multe fete și băieți. Prin discotecă, prin cluburi. Aici totul e legat.

Poliția a pus ochiul pe mine când aveam vreo 15 ani. La început ei s-au purtat rău cu mine. Vorbeau vulgar, îmi spuneau că o sa mă filmeze. Erau doi. Au găsit numărul meu de telefon prin anunțuri. M-au chemat, dându-se drept clienți. Pe urmă mi-au spus că sunt de la poliție și m-au întrebat câți ani am. Nu am vrut să le răspund. **Dar le-am povestit despre una care lucrează cu minore. Și atunci ei și-au schimbat comportamentul.**

În nimeni nu am încredere. Poate au fost persoane care au vrut să mă ajute... Nu știu. De când a murit mama, am fost mai mult singură. Și acum, și înainte... În justiție nu am încredere. În ziua de azi toți numai la bani se gândesc. Pentru bani tot ce vrei se face.

Cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată a fost că am rămas însărcinată. Și că am găsit un bărbat în viața mea. **Unica mea așteptare de la viață este să îmi fac o familie. Mai mult nimic.** Eu mă vād cu mulți copii. Și aș face totul ca familia mea să fie fericită. **Dacă și copilul meu va nimeri într-o situație dificilă, eu aș vorbi cu el, l-aș convinge să iasă din așa situație.** Poate dacă tata se ținea și nu se apuca de băut, dacă ar fi lucrat normal, nu aș fi ajuns pe acest drum. El are aproape 50 de ani, e trecut prin viață, cum vrea, așa face.

Și acum mă prostituez. Chiar dacă sunt însărcinată. Pentru bani, ca să mă întrețin. Pe mine, și pe urma pe copilul meu. Nu pot să mă las acum. Am încercat o perioadă, dar acum m-am întors la *asta*. Așa mi-s prietenele. Și apoi toți își *băgau piciorul în mine*. Dacă aș fi lângă bărbatul meu, aș renunța la lucrul ăsta. Dar așa, minte nu am încă, nu mi s-a deschis partea ceea de minte.

DOSAR 05

Nume/ Prenume: E.E.

Anul nașterii: 2002

Locul nașterii: un sat
din Republica Moldova

IDNP: 0000000000555

Venit lunar:
mama lucrează ocazional

Statut social: alungată din
comunitate, familie numeroasă
8 copii

Rude în viață:
mama, tata

Patologii familiale:
Nu s-au depistat

Concluzii: E.E. are un comportament deviant. Provine dintr-o familie numeroasă. Tata și mama au divorțat. Mama este în concubinaj cu alt bărbat. Familia închiriază o casă, au mașină.

Eram 4 copii în familie. Părinții au plecat la Moscova la muncă și ne-au lăsat la internat. Pe urmă a venit mama și ne-a luat. Mai târziu părinții s-au despărțit. Mama spunea că l-a prins pe tata cu altă femeie, dar el zicea că nu-i adevărat. Mama în același an s-a măritat cu altul. Acum e însărcinată cu al optulea copil. Tatăl de-al doilea nu se comportă chiar rău, nu ne bate. Tatăl nostru drept o bătea pe mama când se îmbăta.

Copilăria mea a fost și bună, și tristă... Câteodată nu aveam o bucată de pâine în casă. Dar mama era cu noi, nu ne lăsa, doar când se ducea la lucru ne lăsa la internat sau la sanatoriu.

Eu în clasa întâi nu am mers la școală. Am fost cu mama la lucru, la sfeclă. Ea lucra, eu stăteam acasă. Când m-am dus în clasa a două, mi-a fost foarte greu. Nici acum nu mă descurc, îmi vine foarte greu. Profesorii nu mă ajută. Când trec pe lângă banca mea, nici nu-mi atrag atenția. Chiar și copiii se feresc de mine. Că-s țigancă. Ei mă numeau țigancă, răpănoasă. Da eu veneam curățică, mama avea grijă.

Într-o zi sora mea mai mare, care trăiește la Chișinău, a sunat-o pe mama și i-a spus să mă trimită la dânsa, că era vacanță. Mama a zis bine, că-i vine greu să ne hrănească pe toți. Am venit singurică, m-am suit în tren și ea m-a întâlnit la Gara Feroviară. Era de 8 martie.

Sora închiriază un apartament, în care locuiește cu prietenul ei și încă o fată. Prietenul ei de fapt e însurat, are și copii cu alta. Primele zile cât am stat la sora, totul a fost normal. Am fost prin oraș, la pizza, mi-a cumpărat de la piață încălțăminte. A venit pe urmă și altă soră de-a noastră. Pe câteva zile. Ei i-a luat o scurtă.

Într-o zi, sora mai mare ședea cu o fată într-o odaie, era gălăgie. M-am dus la ele să văd ce se întâmplă și le-am văzut dezbrăcate în fața computerului. Eu m-am speriat și am închis ușa. Ea a venit după mine, m-a tras în odaia ceea și mi-a zis să mă dezbrac. Eu nu am vrut, dar ea mi-a spus că mă alungă de acasă. Am zis bine, plec de una singură. Atunci ea m-a lovit cu palma peste față, m-a dezbrăcat și m-a pus în fața camerei. Ce a făcut cu mine după asta... Tot ce puteam era să plâng. Mă durea tare. Eu doar plângeam.

A treia zi, când ele au ieșit oleacă din apartament, eu mi-am strâns hainele și am plecat. Am găsit drumul la gara de trenuri, mi-au rămas 30 de lei, care mi i-a dat mama și mi-am plătit trenul.

Sora mea a început să o sune pe mama, să mă caute. Dar eu i-am spus mamei că ea își bate joc de mine. Dar nu i-am spus chiar totul, că îmi era rușine.

Pe urmă m-am dus să stau la o prietenă. Am stat vreo 3 săptămâni. Mama prietenei mele are o noră, care a găsit videoclipurile celea pe internet și a început să strige la mine, să-mi spună vorbe urâte, că sunt nebună, *curvă*.

A trebuit să plec. M-am întors acasă la mama. Când mama a aflat, a început să plângă. N-a mâncat și n-a băut 3 zile și 3 nopți. Nici n-a dormit. Parcă era înnebunită.

Toți au văzut filmele. Toți vorbesc. Neamurile noastre vorbesc, spun că trebuie să fiu alungată din sat. Îi spun mamei să se deziacă de mine. Mama a vrut să mă arunce din tren și pe urmă să se arunce și ea. Plângea și ea tare. Nu știa ce să facă. Așa am ajuns la Centru.

Sora mi-a stricat toată viața. Nici în sat nu pot să am un viitor normal. Oamenii nu înțeleg că nu eu sunt de vină de ceea ce s-a întâmplat cu mine. Toți îmi spun să o bag pe sora mea în pușcărie. De iertat n-o iert, dar nici să o bag în pușcărie nu pot, mai ales că acum este însărcinată. Nici ei nu-i este ușor.

Eu vreau să termin 9 clase. Îmi place să cânt, să desenez. Cel mai tare vreau să mă pot întoarce în sat, la mama. Am fost să mă întâlnesc cu sora mea mai mică. Ea acum e la Chișinău, umblă cu cerșitul. Și eu am umblat cu cerșitul de la vârsta de 10 ani. Veneam împreună cu mama la Chișinău și ea cerșea într-o parte, eu în alta. Pentru mâncare cerșeam. Când am văzut-o pe sora de-odată am cuprins-o și am început să plâng. Tare am plâns. Am făcut familia de rușine, din cauza mea lumea nici cu ea nu vorbește.

Sora îmi spune să vin acasă. Când s-a dus la tren, nu puteam să mă despart de dânsa. Vroiam să merg și eu acasă. Noi amândouă plângeam și nu știam ce să facem. Ne-a văzut o mătușă și a întrebat-o pe sora mea: „Cum poți să stai tu cu dânsa?”

Și mama îmi zice la telefon că atunci când merge pe drum, lumea zice: „Ia uite-te, asta-i mama fetelor celea care o...” Și mama începe să plângă. Dar eu nu pot să aud când mama plânge. Sau sora, sau fratele meu...

Acum mama și toți copiii stau la gazdă. Mama a trebuit să vândă casă, ca să-i cumpere mașină lui tata de-a doilea, a dat două mii de euro. Pe cei mai mici i-a dat la internat, că acolo e cald, mănâncă și sunt curați. Când a venit mama aici, frățiorul meu cerea mâncare. Eu l-am adus înăuntru și i-am dat mâncarea mea de la amiază. Mama îl hrănește cu piept. Ea era flămândă. Așa și s-a dus acasă, flămândă...

DOSAR 06

Nume/ Prenume: F.F.

Anul nașterii: 2002

Locul nașterii: un sat
din Republica Moldova

IDNP: 0000000000666

Venit lunar: tatăl vitreg
este muncitor sezonier

Statut social: abandonată
de mama la 9 luni, fugară de
acasă.

Rude în viață: tată,
mătuși, unchi

Patologii familiale:
Tatăl este în relație de concu-
binaj cu o femeie cu 3 copii.
Patologii familiale nu s-au
depistat.

Concluzii: F.F. are comporta-
ment deviant, fuge de acasă,
întreține relații sexuale cu
mai mulți parteneri, este în
conflict permanent cu familia,
se prostituează. Minora a fost
plasată în mai multe centre
din care a fugit.

Mama m-a părăsit la 9 luni. Așa mi-a povestit tata. Pentru că se certau des. El m-a dus la o soră de-a lui, la care am trăit până am împlinit 3 ani. Pe urma a venit tata și m-a luat. Eu nu am vrut, și atunci mătușa m-a luat înapoi. El întotdeauna îmi spunea ca mama m-a lăsat. Eu pe urmă am înțeles că tata petrecea mult timp cu diferite femei. Se ocupa de viața lui.

La 4 ani tata m-a dus la altă mătușă. Am stat acolo până la 6 ani, când el a venit și m-a luat de la ea și m-a dus în Transnistria. Acolo am locuit până la 10 ani cu mama vitregă. Ei se certau și într-o zi noi iarăși ne-am mutat. M-a dus din nou să trăiesc la mătușa mea. Și așa a fost până ea a plecat peste hotare. Atunci când a plecat, eu nu am știut. Am aflat după două zile. Și tata a venit și m-a luat din casa ei și m-a dus în alt centru raional. **Atunci am înțeles ca sunt singură. Împlinisem 10 ani.**

Când aveam vreo 12 ani am decis că nu mai pot și nu mai vreau să trăiesc cu tata. Relațiile cu el nu erau foarte bune. Era puțin timp alături de mine și nu-mi dădea atenție. Noi atunci trăiam cu altă femeie, ea mai avea încă trei copii. El părea că tot timpul le acorda lor atenție și că eu sunt pe planul doi. Mi se părea că mai rău nimic în viață nu poate fi decât relația noastră cu tata. Parcă le eram în pus.

Simțeam o lipsă. Atunci am decis să plec de acasă. M-am gândit că pot să-mi aranjez viața fără el. **Era foarte puțină atenție din partea tatei și a mamei vitregă. Și foarte puțină dragoste. În momentele grele nu era nimeni lângă mine.** De câte ori aveam nevoie să vorbesc cu el, îmi spunea că este ocupat. Și eu simțeam că el este foarte indiferent față de mine. Că nu are nevoie de mine. Că o să-i fie mai bine fără mine. **Și atunci am plecat de acasă.**

Am plecat la o fată din centrul meu raional. Nu am luat nimic cu mine, nu vroiam să-i dau de știre că am plecat. Vroiam să nu-și deie seama. Primele 2 luni am stat la prietena mea. Și el mă căuta, și poliția mă căuta. Dar nu știu cum mă căutau, că tot nu dădeau de mine. La școală în perioada ceea nu mă duceam. Prietena mea trăia cu bunica, iar ea nu mă întreba de ce nu mă duc acasă.

Dar când mergeam la școală, până a pleca de acasă, mă străduiam să pară ca totul e bine la mine. Nu am dorit să discut cu profesorii despre problemele mele, pentru că îmi părea că ei nu mă vor înțelege.

Dintre toate persoanele adulte, am încercat să discut doar cu psihologul, după ce m-a găsit poliția. Ea mi-a promis că totul o să fie ok. Că o să discute cu tata și că o să fie totul normal mai departe. Dar până la urma a ieșit că ea cu tata nu a discutat nimic. Adică, ei pur și simplu m-au găsit, tata a semnat actele și m-a luat acasă. Iar când am ajuns acasă tata nici nu a încercat să discute cu mine de ce am fugit. Pur și simplu a început să țipe la mine și să îmi țină morală. După asta totul a devenit și mai rău. Tata a început să fie mai agresiv și mai sever.

Peste trei săptămâni iar m-am gândit că trebuie să plec. Nu mai suportam morala lui. Nu mai rezistam. Și am plecat din nou la fata ceea. Poliția m-a găsit ușor după câteva săptămâni. De data asta au fost mai agresivi. Ei țineau cu tata și pe mine mă certau. Îmi vorbeau urât. Îmi spuneau că eu sunt de vină. Că am dat de băieți, că vreau să plec special. Că în familia mea nu sunt probleme. Că eu doar vreau să-mi fac de cap.

Pe urmă am început să discut cu un asistent social. El parcă s-a străduit de odată să mă ajute și după jumate de an de la prima mea fugă m-au dus la un Centru. Tata venea și făcea probleme acolo, vroia să mă ia acasă, dar asistentul social nu vroia să mă lase. Dar peste un timp, lucrătorii de la Centru au trebuit să se dezică de mine și am fost nevoită să mă întorc acasă.

Acasă problemele cu tata au continuat. Aveam deja 13 ani. Am început iar să plec de acasă. Așa am ajuns la Chișinău. M-am urcat în rutieră, am coborât la Chișinău. O cunoscută cu care am făcut cunoștință în Internet mi-a plătit drumul. Am stat la ea. Avea 19 ani. I-am povestit toată viața mea. Era prima persoană cui am spus totul. Simțeam că nu e indiferentă parcă față de mine. Că pot să mă bazez pe ea. De câte ori mă găsea pe urmă poliția și mă ducea la tata, ea îmi spunea mereu că, dacă vreau, atunci să vin la ea.

Prima dată am stat la ea vreo 4 săptămâni. Ea îmi dădea bani. Pe urmă m-a găsit poliția din Chișinău. M-au observat prin oraș și m-au trimis la tata cu mașina lor de serviciu. De atunci am fugit de mai multe ori la Chișinău. La prietena mea.

Prima mea dragoste a fost un băiat de la Leova. Am făcut cunoștință cu el în parc.

Aveam vreo 13 ani. El avea 17. Ne întâlneam. Mai rămâneam la el pe noapte. Tata nu a fost împotriva până în momentul în care m-a dus la medic și a aflat că nu sunt virgină. Atunci a început să strige. Nu-și mai dădea seama ce făcea.

Cum am ajuns la medic? Tata a observat că eu de mai multe zile nu vin acasă. Eu nu-i răspundeam la telefon pentru că totul era despre ceartă. Și nici prietenul meu nu vroia să vorbească cu el. Atunci tata a anunțat poliția și au venit și m-au luat. O doamnă de la poliție l-a sfătuit pe tata să mă ducă la un control ginecologic. Și polițista m-a dus la ginecolog. Medicul i-a spus că nu sunt virgină. Polițista i-a spus lui tata și s-a început o zarvă mare. El țipa, nu putea să se controleze. Polițista nu m-a întrebat nimic. Nici ce relație aveam cu băiatul acela, nici dacă mă înțelegeam cu el. Și nici dacă mă înțelegeam cu tata.

Tata a băut atunci. Țipa, strica totul prin casă. După o săptămâna a decis să scrie la poliție că băiatul acela m-a violat. Dar eu am negat totul. Atunci tata m-a lovit. Spunea că eu țin mai mult la băieți, decât la el. De atunci a început să ridice mâna la mine. Atunci am început să fug iar la Chișinău.

La Chișinău am făcut cunoștință cu un alt băiat. Trăiam la el. El avea 19 ani. El cunoștea vârsta mea și toate problemele mele. Tata țipa la el să mă aducă înapoi acasă. Poliția nu m-a căutat un timp, apoi tata a început să scrie plângeri, școala a început să scrie plângeri că nu frecventez lecțiile.

Într-o zi m-am certat cu prietenul meu. El m-a alungat și am vrut să mă mut la prietena mea. Când am chemat un taxi și am urcat, mi-am dat seama că am uitat cheile. Atunci taximetristul mi-a spus că pot să înnoptez la o saună. Că-i a unui prieten de-al lui, un moș. Și nu vor fi probleme. Și am mers la risc. Nu aveam unde merge atunci seara.

Am stat pe se noapte la sauna ceea. Am făcut cunoștință cu stăpânul. El a început să se dea la mine și a spus că vrea să facem dragoste. Mie mi s-a făcut frică. După asta a fost verișorul taximetristului. Și apoi taximetristul a venit în camera în care eram. Dimineața taximetristul m-a dus la un apartament în altă parte a orașului. Nu am vrut să am cu el nimic. Am vrut să mă lase în pace. Dar m-a lovit. M-a închis

în apartament și mi-a spus că nu am dreptul să ies nicăieri, că nu am dreptul să fac nimic fără voia lui. Atunci l-am sunat pe unchiul meu. Iar el l-a sunat pe tata. Eu n-am vrut să-l sun pe tata. Știam ce o să urmeze. El niciodată nu m-a înțeles. Niciodată nu mă va înțelege. Nici n-o să încerce.

După asta am fost trimisă la Centru. La Centru am stat o lună. Era bine. Nu mi-a lipsit nimic. Oamenii erau buni. Apoi am fost iar trimisă la tata, pentru că la centru nu mai puteau să mă țină. Mi-au spus că trebuie să plec la el. Ei nu m-au întrebat dacă vreau să plec la tata, au spus că altă soluție nu este.

Acasă tata se purta ca și înainte. Primele zile a fost normal. După asta iar a început să țipe, să ridice mâna la mine. Și, deși cei de la centru mi-au spus că vor veni să mă vadă, asistentul social și psihologul, nu a mai venit nimeni. Atunci mi-am strâns niște haine și am fugit iar la Chișinău, la băiatul acela cu care trăiam înainte.

Pe Naberejnaia (Albișoara - n.n.) am ajuns cu niște fete. Toate minore, de 13, 17, 16, 15 ani. Dintr-o glumă, n-aveam ce face... Am fumat niște *natur* și de la asta noi pur și simplu nu ne dădeam seama ce facem. Și ne-am gândit să ieșim, să rădem de toți care se opreau cu mașinile. În prima seară nu am fost cu nimeni. A doua zi am fost cu două persoane, împreună cu o fată. Asta a fost ultima dată când am ieșit pe Naberejnaia. A fost foarte rău. Dezgustător. Să mergi cu o persoană de care nu-ți place, față de care nu ai nici o atracție și să știi că faci asta pentru bani și ți-i silă... Eu am hotărât să nu mai fac acest lucru. Că nu merit eu ca cineva să-și bată joc de mine. De atunci înconjur strada ceea.

Vreau o viață normală. Să am familie. Să fiu iubită. Să merg mai departe. Să am un serviciu.

Nu știu cum o să-mi construiesc viața. Nu mă bazez pe nimeni, am foarte puțină încredere în oameni. Am fost dezamăgită de foarte multe ori, când speram că voi avea o mână de ajutor. Mă așteptam ca profesorii, poliția, asistenții sociali să reacționeze altfel la situația mea și să procedeze altfel.

Nu trebuiau să mă certe totdeauna. Nu trebuia să mă facă de vină. Nu trebuia să mă întorcă de fiecare dată la tata. Trebuiau să încerce să găsească o altă modalitate să mă scoată de acolo. Dar ei, una-două, și mă trimiteau la el..

ALTFEL DE DOSAR

Nume/ Prenume: G.G.

Anul nașterii: 2002

Locul nașterii: un sat din Republica Moldova

IDNP: 0000000000777

Venit lunar: banii trimiși de mama din Italia

Statut social: Copil, mama plecată de 3 ani peste hotare, ține legătura permanentă cu copiii.

Rude în viață: tata, mama plecată peste hotare, unchi

Patologii familiale: după plecarea mamei în Italia, tata face abuz de alcool își neglijează copiii.

Concluzii: G.G. provine dintr-o familie de 4 persoane. Tatăl este șomer. Familia trăiește din banii trimiși de mama. Ambii copii sunt școlarizați. Fata prezintă simptome ale afecțiunilor gastrice. Băiatul este hărțuit în școală. Deși mediul devine toxic pentru copii, familia dispune de resurse psiho-emoționale interne pentru depășirea problemelor identificate.

Nu împlinisem nici 10 ani când mama a plecat în Italia. Învățătoare de limba franceză, era bine văzută în școală, a luat chiar și un titlu „Învățătoarea anului”. Dar a zis că nu se mai poate - casa cere o reparație serioasă, Sandu mâine-poimâine va trebui să plece la studii, apoi și eu, că-s numai cu trei ani mai mică. Iar anii zboară ca din fuga calului... Tata a fost împotriva. S-au cerat rău de tot înainte de plecare, dar nu a reușit să o oprească. Nu mi-a plăcut niciodată când părinții se ceartă - după certuri adesea o vedeam pe mama plânsă.

Când a plecat m-am bucurat, proasta de mine. A doua zi la școală mă laudam: „Și mama a plecat la Italia!” Mă uitam de sus la colegi și le ziceam în sinea mea: „Acum nu-mi pasă de nimeni! Eu și fratele meu vom avea tot ce ne dorim: biciclete, dulciuri și... bani de buzunar”. Toți mă priveau cu invidie, iar eu mă simțeam eroina clasei.

N-a trecut însă mult timp și am simțit că mă părăsesc toate ființele dragi. Oare Cel de Sus mă lasă a nimănui? Cu ce am greșit? Bunica a murit la un an după plecarea mamei. Mama nici nu a putut veni la înmormântare. Zicea că nu are legalizare. Spunea să răbdăm încă un an-doi până își va legaliza situația în Italia. Apoi va veni acasă și vom merge cu toții la mare. Pe zece zile. În Turcia sau Grecia.

Dar până atunci **adesea ducem foame. Mai ales când se termină blestemații de euro.** Am impresia că mi-a intrat un șoricel în stomac. Ba mai rău, am niște tăieturi de-mi pare că-i un șobolan. Îmi încolăcesc mâinile, strâng burta ca să nu-l las să se miște și durerile parcă-mi trec. Îmi place să mă țin așa îmbrățișată, îmi pare că mă ține cineva în brațe, cum făcea mama când eram mică. **Acum sunt mare, la toamnă voi împlini 12 ani. Știu să fac mâncare - supă de fasole, cartofi prăjiți, știu să-mi cos ciorapii, îmi spăl singură chiar hainele. Și pe-ale lui Sandu. Numai pe-ale tatei nu. Tata a început să bea. Și-a făcut mulți prieteni de pahar și când e beat îl ocolim sau chiar plecăm de-acasă. Uneori vine cu o doamnă. Fumează amândoi și beau votcă.** Prima dată când a venit, am dat buzna în bucătărie. Eram de pe somn și nu știam cu cine este. Tata mi s-a părut jenat, a zis că e o verișoară de-a lui.

Când ni se termină banii, așteptăm să ne sune mama și să-i spunem să ne mai trimită. Primul vorbește tata, mereu supărat. Apoi Sandu. Pe mine, ca cea mai mică, mă lasă la urmă. Cu mine vorbește mai mult și măcar asta mă

bucură. „Ce faci?”, mă întreabă. „Bine”, îi zic. „Sandu ce face?” „Bine.” „La școală cum îți merge?” „Bine.” „Tata cum se comportă cu voi?” „Bine.” Parcă e testul la istorie. Numai că la test nu totdeauna răspunsul e corect. **La întrebările mamei, răspunsul e cel pe care și-l dorește ea, nu cel din realitate: „Bine”.**

Dar de fapt mint. Am învățat să mint. În acele momente dacă m-ar întreba cineva pe cine iubesc mai mult, aș spune oare: „Pe mama”? **Am câteva prietene, dar pe niciuna n-o pot pune mai presus de mama. Încerc să fiu veselă cu ele, dar să am un suflet cui să mă destăinui, să mă plâng - nu.** Doar Violeta, care deși e mai mare, discut despre lucruri serioase. Dar și de ea ascund multe - nu pot să-i spun că tata vine des acasă beat, că-l vizitează așa-zisa „verișoară”, că sunt nopți când nu vine acasă ori toată ziua doarme. Aș întreba-o dacă și tatăl ei face la fel, dar mă oprește ceva. Uneori mi se pare că și Sandu se înstrăinează...

... De Anul Nou mama ne-a trimis celulare ca să ne sune mai des. În mesaje mă roagă să-i scriu măcar o scrisoare. **Ehei! Câte i-aș scrie! Dar nu știu de unde să încep. Poate ar trebui mai întâi să-mi adun întrebările la care nu am un răspuns clar, să spulber haosul din capul și inima mea. Dar nu știu dacă are rost s-o deranjez cu întrebările, poate nici ea nu are răspunsuri.**

Înainte de vacanță a trecut pe la școală doamna de la asistența socială. Posibil a convenit cu diriginta noastră. Ne-a adus celor nouă elevi care avem un părinte sau ambii plecați peste hotare câte un exemplar de broșură „Singur acasă”. Aveam impresia că mă ținteste cu privirea doar pe mine, de parcă dorește să-mi spună ceva aparte. **Anul trecut a fost și la noi acasă. Eram numai eu, i-am răspuns la toate întrebările cu același „Bine”. Nu doream să aflu satul că tata bea.** Citesc titlul și mă simt rușinată ca atunci când mi-au găsit păduchi. Totuși sunt curioasă s-o citesc. Mă simt inferioară față de colegii mei, de parcă broșura mi-a dezgolit adevărul vieții noastre fără mama, pe care încerc să-l ascund.

Cu o lună înainte de vacanța mare am primit de la mama mesaj că ne-a trimis bani să mergem la tabără de vară. Când l-am întrebat pe tata de bani, el ne-a răspuns supărat

că i-a pierdut. Era din nou beat. Am vrut să-i scriu mamei să nu ne mai trimită bani acasă. Dar n-am putut s-o fac, căci trăim din acești afurisiți de euro. Când sunt bani, tata uită să se trezească, când nu-i avem, suntem flămânzi și ne uităm la gurile altora. Nu știu cum e mai bine: să-i avem sau nu?

Sandu a luat bătaie. Avea prieteni din clasele mari. Acum au devenit dușmani. L-au luat în răs cu noua „mămică”, aluzie la „verișoara tatei”. **Chiar dacă se certa des și aprig cu tata din cauza băuturii, Sandu nu suferea să-l vorbească de rău cineva pe tata. A luat bătaie și a doua zi, și a treia.** Am aflat întâmplător, când își ungea rănile cu parfum ieftin. **„Te doare? Ai plâns?” „I-am întrebat. „Nu, n-am plâns, dar m-am simțit al nimănui, neapărat și singur ca niciodată.** Doream nu numai să plâng, să urlu ca un lup gonit și încolțit de ai săi”. „Hai să-i spunem și lui tata sau lui unchiu’ poate?” „Cu ce să mă ajute tata? Mai rău, când e vinovat știi cât e de înrăit... Iar unchiu’ e supărat pe noi, de când a plecat mama nu vorbește cu tata. Las’ că suntem degrabă în vacanță, vreo trei luni am să-i evit. Mai bine nu spune nimic nici mamei, nici tatei”.

În septembrie însă problemele cu colegii au început din nou. Erau acum în ultimul an de școală și îl goleau de banii de buzunar. Dacă nu le dădea, primea o porție de pumni pe sub coaste. Am început să sufăr cumplit pentru Sandu, șobolanul din burtă se făcea tot mai agresiv. Acum nu mă mai lăsa în pace nici când strângeam burta. Se vede că **suferința m-a trădat, căci la una din ore diriginta s-a oprit lângă banca mea, a trecut cu mână a mângâiere peste părul meu și m-a întrebat ceva în șoptă. I-am simțit blândețea mâinii și a vocii. Ce mult mi-ași fi dorit să fie mâna sau vocea mamei!**

După lecții m-a oprit și m-a întrebat ce se întâmplă. Mi-am luat inima-n dinți și i-am spus despre Sandu. Nu puteam să-l las fără nici o apărare. „Dar cu tata cum vă împăcați?”, m-a întrebat. Am simțit o înțepătură dureroasă la stomac. Nu știam ce să-i răspund și am izbucnit în lacrimi.

Seara am mâncat din nou fasole. Bani erau pe sfârșite. Pe la miezul nopții m-a trezit din somn o durere și mai sfâșietoare la stomac. Am mers la chiuveță și, sprijinindu-mă, am deschis cu o mână

robinetul. Am dus la gură câteva picături de apă. Am început să transpir, durerile deveneau și mai chinuitoare. Mi-era frică să nu cad și când ieșeam din baie, m-am împiedicat de o căldare. Tata dormea dus, Sandu a sărit să mă ajute să ajung la pat. Mă sfătuia să mă fac ghem, că așa are să-mi treacă. Dar durerea nu mă lăsa nici în poziție ghemuită. Mi-a adus un ceai cu romaniță, dar nu puteam să mă ridic - tăieturile erau tot mai ascuțite, îmi era frig și am cerut o plapumă. Sandu l-a sculat pe tata să cheme salvarea. S-a dus s-o cheme, dar s-a întors îndată și a zis că salvarea vine gratis numai la gravide și la copii sub 7 ani. Trebuie să plătim și nu mai avem bani. Nu mă puteam ține pe picioare să mergem la spital. „Tată, sună-l pe unchiu’, Sorina nu poate sta pe picioare!”, strigă Sandu la tata. „Știi că nu vorbesc cu el”. Mă uit la Sandu și-i zic: „Sună-l tu...”

Într-un sfert de oră vine unchiul cu un medic de la salvare. Acesta îmi spune să mă ridic, apoi să mă așez. Unchiul mă oprește, ridică vocea la medic: „Imediat în salvare”. Se apropie de mine, mă ia în brațe și în clipa următoare sunt în salvare. Tata vrea să intre și el, dar unchiul îl oprește: „Trebuia să ai grijă până acum de ea, deja mă descurc eu, tu trezește-te”. A închis ușa și salvarea a pornit scoțând un sunet înspăimântător de sirenă.

...Mi-a fost mereu frică de injecții, acum însă stau indiferentă și număr picăturile: pic-pic. Se prelinge încet lichidul prin tubușorul lung și transparent până ajunge în corpul meu. Urmărind jocul picăturilor am adormit. Când m-am trezit, simțeam doar o mică moleșeală și un pic de foame. A intrat infirmiera și m-a întrebat cum mă simt. „Binișor”, i-am răspuns și am zis că vreau la baie. Mi-a oprit picurătoarea, lăsându-mi acul în mână și m-a ajutat să mă ridic. M-a întrebat dacă mi-e foame. I-am răspuns sfioasă că da.

Pe la chindii a venit unchiul cu soție-sa. Mi-au adus albituri. I-am întrebat mirată de ce și tanti Emilia mi-a zis cu blândețe că trebuie să am cearșafurile mele, cele din spital sunt vechi și urâte. Abia atunci m-am uitat să văd ce am sub mine, ce e pe patul vecinei de salon. Fețele de pernă erau de o culoare cenușie, purtau urmele unor flori șterse de timp. Nu știu dacă îmi doaream ceva mai curat, mai igienic. Important era că nu mai aveam acele tăieturi la stomac.

Peste două săptămâni am fost înscrisă acasă. A venit Sandu să mă ia de la spital. Se vedea de la o poștă că radia de bucurie. **„Știi, de două săptămâni tata nu mai bea. Când îi treaz în casă e liniște, pot învăța în pace. Mâncăm dimineața împreună, iar seara privim televizorul în doi. A vrut să vină și el la spital, dar a zis că i-i rușine.”** Apoi, după o pauză scurtă: „Știi, a doua zi după ce te-a luat salvarea, **au venit seara la noi acasă sectoristul, doamna de la asistența socială și diriginta ta.** Nu știu ce au vorbit cu tata, că pe mine m-au rugat să-i las singuri. La ei aceasta se cheamă consiliu. **Acum tata își caută un serviciu. Tanti Zina de la primărie i-a promis că-l ajută**”. Apoi a mai adăugat parcă în secret: **„Și gașca dintr-a 12-a m-a lăsat în pace. M-a descusut sectoristul despre toate.** De unde putea să știe? Cred că unchiu’ i-a pus pe jar pe toți”.*

Nu l-am văzut pe Sandu niciodată așa de vorbăreț. Am vrut să-i destăinui că de fapt eu i-am spus despre toate dirigintei, dar l-am lăsat să savureze bucuria care se vedea pe față, în ochi și chiar pe felul cum pășea pe drum. Eram bucuroasă că l-am apărât și-mi făcea plăcere să țin acest lucru în taină. „Da, și ultima veste, cea mai importantă! izbucni deodată. La vară vine mama. În sfârșit a obținut legalizarea și vom merge la mare!”

Câte bucurii într-un singur sfert de oră. Ne apropiam de porțița noastră și m-am surprins nerăbdătoare să-l văd pe tata... Așa dintr-odată, mi-am dat seama că nu mai sunt fetița cea neputincioasă de 10 ani, când plecase mama. La toamnă voi împlini 14 ani...

* Ca rezultat al evaluării, a fost convocată echipa multidisciplinară la care au participat: asistentul social, primarul, polițistul de sector, diriginta și medicul care a elaborat planul individual de intervenție pentru fiecare membru al familiei dar și planul de lucru cu familia. Membrii familiei sunt monitorizați lunar prin vizite și întâlniri.

Această publicație a fost elaborată în cadrul Proiectului „Includerea vocii copiilor-victime ale exploatării sexuale în programele și politicile naționale” implementat de către Centrul Internațional „La Strada” susținut de către Secretariatul Internațional ECPAT în cadrul programului Participarea Copiilor și a Tinerilor (CYP) susținut de SIDA. (2016)